

Jordi Mata, premi Sant Jordi

“La classe intel·lectual valenciana no és tan sectària com la que hi ha a Catalunya”

Jordi Mata és el guanyador del premi Sant Jordi. El fet que un escriptor gairebé desconegut hagi aconseguit aquest guardó ha satisfet, aquells que defensaven la promoció de cares noves però també ha molestat als literats catalans més conservadors. Mata ha vist així reconegut el talent que va demostrar en altres certamens com “L'espurna” del Clot.

BARCELONA.- Quan encara era un desconegut, Jordi Mata va ser el guanyador del certamen de poesia “L'espurna” del Clot (1990). Anys després d'aconseguir aquest premi organitzat pel Foment Martinenc, l'escriptor s'ha consolidat guanyant el Sant Jordi de literatura catalana amb la seva novel·la “El misteri de Berlín”. El fet que un guardó tan important hagi recaigut en un escriptor tan jove (30 anys), poc conegut en els cercles intel·lectuals catalans i com ell afirma “sense padrins”, ha molestat alguns literats. Però aquest fet no sembla preocupar Mata, qui reivindica orgullós els seus orígens humils. “Hi ha a qui li interessa que la gent que es dedica a la literatura siguin els fills de casa bona, que no hagin hagut de suar molt. Però hi ha escriptors que suen per guanyar-se el dia a dia i que, fins i tot, arriben a tenir èxit, com és el meu cas. Penso que el meu exemple pot servir d'incentiu moral a altres escriptors” afirma l'historiador català.

SANT ANDREU EXPRESS.- T'esperaves guanyar el Sant Jordi?

Jordi Mata.- Esperava simplement quedar ben col·locat. Seguint la trajectòria del Sant Jordi, veia que sempre guanyava algú que estava amunt i els que quedaven finalistes acostumaven a ser autors no tan coneguts. La meva màxima ambició era quedar finalista. Així ja podia posar un peu en aquest món i entrar en contacte amb una editorial forta com Columna.

-Has notat molts canvis després d'aconseguir aquest premi?

-No noto que hagi canviat gaire cosa al meu voltant, m'ho he pres amb moltíssima calma. So-

bretot intentant no tornar-me boig ni que m'afectés més del necessari. Però és bonic quan et diuen que el llibre encara s'està venent. Et dona ànims per continuar.

-En els darrers 10 anys has guanyat i participat en diversos certamens petits, com, per exemple l'Espurna del Clot. Pensaves que podien servir-te d'ajut per a la teva carrera literària?

-Bé, vaig començar a participar-hi perquè estava fart de portar llibres a les editorials, que me'ls tornessin i després assabentarme que no se'ls havien llegit. Així que vaig decidir presentar-me a certamens perquè sabia que així algú llegiria la meua obra i l'evaluarà. Tens uns lectors segurs i, si a sobre vas guanyant premis, vas agafant confiança i vols anar a més. Encara que siguin guardons petits tots són oportunitats.

-Has aconseguit premis a València amb tanta tradició com el Ciutat d'Alzira Hi ha allà més oportunitats per la gent que comença?

-El que passa a València és, que a causa del conflicte lingüístic, interessa que hi hagi molta gent que escrigui en català i es promouen molts certamens, a l'igual que passava aquí durant l'època de transició. D'altra banda, penso que la classe intel·lectual valenciana no és tan sectària com la catalana.

Temptacions totalitàries

-Dius que els llibres han de transmetre idees. Quin missatge vols fer arribar a través d'“El Misteri de Berlín”?

-Intento alertar sobre aquestes temptacions totalitàries que tornen a sorgir a Europa, sobre

Jordi Mata

aquests racismes i xenofobies. Ho vaig fer en un to de comèdia perquè la gent no tingués por de tots aquests individus ja que, si els temem els fem més forts i, evidentment, això és el que no vol ningú.

-El misteri, la intriga, són elements constants a aquest darrer llibre i a les teves novel·les anteriors.

-Sí, l'element intriga està present per la senzilla raó que sempre vivim una intriga. No saps que passarà d'aquí mitja hora perquè sempre hi ha el factor atzar que decideix per tothom. És molt poderós i és constant, pot aparèixer en qualsevol moment, per això sempre vivim d'alguna forma dins de la intriga. La majoria de vegades no passa mai res, però...no se sap.

-Com vas començar a escriure? Vas tenir sempre vocació d'escriptor?

-Això d'escriptor sorgeix perquè, a mida que vas llegint t'a-

gradaria fer com aquelles persones que has llegit. Tot és en principi com un procés d'imitació fins que al final agafes la teua pròpia veu. Vocació? Potser sí perquè, des de molt petit, als 12 anys, ja escrivia alguna cosa.

-I actualment, en quin projecte treballes?

-Ara vull centrar-me en el final del milenni i un dels eixos del proper llibre és la por que aquest genera. Intento mostrar com en la nostra època, tan informatitzada, tan tecnològicament “perfecta”, aquesta por tan antiga i irracional continua apareixent i com algú se n'aprofita i la instrumentalitza per treure'n benefici.

-T'impone un horari a l'hora d'escriure? Ets molt estricte?

-No paro. Soc una mica un drogadicte de la lletra. A l'hora d'escriure sóc bastant constant, però no perquè jo pensi que he de fer-ho per disciplina prouiana, sinó perquè surt de mi. Tinc aquesta necessitat compulsiva.

Tot i això, després del llibre que estic fent ara em plantejo parlar una mica perquè en 10 anys he escrit set novel·les, una quarantena de relats, poemes, assajos i petits articles.

-Havent tocat gèneres tant diferents, quin d'ells prefereixes?

-La novel·la, ja que t'obliga a una concentració més forta, a una major autoexigència. Serveix per educar-se un mateix en la literatura perquè has de tenir molts fils i has d'aconseguir que al final surti tot un esquema coherent, una història sòlida.

-Quins autors t'han marcat més a l'hora d'escriure?

-Tinc un pòker d'autors que, no sé si m'han marcat però sí que són els que més m'agraden, com Marcel Proust, Thomas Mann, Kafka i Pedrolo. El que tinc molt clar és que ells escriuen a la seva manera i jo a la meua. No vull considerar-me ni hereu ni còpia de ningú.

LUCI VEGA